

aconseguit, estimulants-se uns als altres i procurant fer-se dignes de l'hora que viuen i ensenyar al món els resultats del seu treball.

Però, ensems, els Congressos permeten el coneixement personal, sempre tan útil, el canvi d'impressions, sempre fecund, la concreció de relacions, l'aglutinació d'amistats i el gran valor de l'exemple. Són la manera de substituir l'estàtica de l'isolament, cadascú al seu poble, al seu despatx, al seu laboratori, per la dinàmica de la conversa, del proselitisme, de l'excitació al compliment de l'obra que a cadascú li escaigui realitzar.

Sovintejant els Congressos, els metges catalans formaran un cos viu, àgil, conscient i volenterós. Una personalitat plural superior a una suma amorfa d'individus, un organisme social definit i potent, apte a l'acció i que per això mateix es farà respectar.

El Sindicat cuidarà de les condicions materials, de la situació del metge dins la societat. L'Associació potser en certs moments interferirà amb el Sindicat, amb el que sostindrà les més estretes relacions, però tindrà camp propi i demarcat. Procuri arribar a la importància de les Associacions de Metges en altres terres que ocupen lloc d'honor en la civilització. Vegeu com exemple el que passa a Anglaterra i als Estats Units d'Amèrica, sobretot. Es l'Associació de Metges que atribueix la capacitació, que dóna la llicència per l'exercici professional de la medicina. Les Universitats ensenyen, i després diu l'Associació si és que l'aspirant, en acabar els seus estudis, es troba o no en condicions d'ésser un metge. Davant d'una Associació general que arribés a aquest vigor, bona part dels mals que patim quedarien automàticament esvaïts.

Es necessari, avui com mai, metges catalans, que ens coneguem i ens organitzem. Sota pretext de la defensa professional, repton insidiosament greus perills que amenacen la dignitat i el benestar de tots. No puc creure que entre vosaltres hi hagi companys que es deixin enlluernar per l'esperança eixorca d'una posició burocràtica, d'una nòmina que organitzi la misèria i faci crònica la inanició. Qui pot fer el seu ideal d'ésser un empleat entre tants, depenent d'un Consell o d'un Director llunyà, desconexador de les nostres necessitats o de les característiques de la nostra vida, un empleat que haurà perdut tot estímulo, perquè haurà ingressat en un cos i veurà que van escorrent-se els anys i ell, per tot premi, puja en l'escalafó, impersonal i ignorat, peça insignificant i desconeguda dins d'una anivelladora màquina administrativa.

El que cal, abans de tot, és tenir una personalitat pròpia, i fer-se respectar per les pròpies obres i pel prestigi que s'hagi guanyat. Res més trist que la indiferenciació, que una humanitat grisa i maquinàl. L'esclavitud sempre ha estat indiferenciada: l'esclau, no res més que un número que fa una determinada feina, que realitza una certa funció.

Se us dirà que els temps d'avui porten a grans amuntegaments humans, òr-